

хто вважатиме, що у цій статті йдеться про непотрібність освіти і про перевагу над нею армії. Розвинута національна освіта і потужні збройні сили, окрім іншого, визначені пріоритетними галузями у положеннях концепції розвитку безпеки і оборони України [5, с. 3], що є абсолютно вірним рішенням.

Керівники УНР у процесі розбудови держави абсолютно правильно визначили один з політико-правових пріоритетів – освіту, але не змогли визначити другий і це, крім іншого, стало однією з основних причин загибелі УНР. Теперішнім і майбутнім керівникам Української держави корисно було б вивчити і засвоїти цей гіркий, але корисний досвід.

Список використаних джерел:

1. Субтельний О. М. Україна. Історія. / О. М. Субтельний ; [пер. з англ.] Ю. Шевчук ; [вступ. ст. С. В. Кульчицький]. - К. : Либідь, 1991. - 512 с.
2. Сірополко С. О. Народна освіта на українських землях і в колоніях : [Освітній рух за часів національно-визвольних змагань українського народу] / С. О. Сірополко // Історія української школи і педагогіки : хрестоматія. - Київ : Знання, 2005. - С. 379-384.
3. АРМІЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ [Електронний ресурс] / В. Є. Голубко // Енциклопедія сучасної України – 2001. – Режим доступу до статті: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=43271
4. Луб'янов І. «Наш провід попав до рук дрібної шантрапи» / І. Луб'янов // Газета по-українськи. – 2013. – № 32 (1574). – С. 26.
5. Указ Президента України Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 4 березня 2016 року "Про Концепцію розвитку сектору безпеки і оборони України" // Офіційний вісник Президента України від 05.04.2016. – 2016. – № 10. – стаття 195.

Курсант 4 курсу факультету
підготовки фахівців для підрозділів
кримінальної поліції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Штиря Олександр Дмитрович

ОСОБЛИВІСТЬ НАБУТТЯ ГРОМАДЯНСТВА ФРАНЦІЇ

В багатьох європейських країнах, зокрема і у Франції, громадянство набувається двома основними способами: народження (філіація) – найпоширеніший спосіб набуття громадянства та регулюється двома правилами: правом крові і правом ґрунту; натуралізацією – подати заяву до компетентних органів держави. Набуття громадянства приїжджим, як правило, ускладнене і супроводжується безліччю умов [2, ст. 73-74].

Особливістю набуття французького громадянства – це можливість отримати його пройшовши службу у Французькому іноземному легіоні, що є складовою частиною французької армії, котра складається з найманих вояків. Заради набуття конституційно-правового статусу громадянина Франції наші земляки готові йти на суворі випробування. Після трьох років служби можна отримати французьке громадянство. Фактично легіонер залишається іноземцем, поки не відслужив мінімальний контрактний термін. Після цього має право на 10-річне проживання у Франції. На початку служби Легіон страхує життя кожного легіонера. Легіонери мають право одружуватися, якщо відновили свою справжню ідентичність (за клопотанням, але не раніше, ніж після 1 року служби) і мають сержантське (наприклад: *sergent*, *sergent-chef*, *adjutant*) або капральське (*caporal*, *caporal-chef*; при щонайменше 7-річному контракті) звання. Старший солдат повинен мати 10-річний стаж для дозволу на одруження.

Ті легіонери, які були поранені під час виконання службової місії, отримують громадянство автоматично. У французькому законодавстві це навіть передбачено спеціальним пунктом — «*Franais par le sang vers*», що у дослівному перекладі звучить як «Француз за пролитою кров'ю» [4].

На офіційному сайті французького іноземного легіону про національний склад говориться, що переважна більшість вояків – це слов'яни, хоча до лав приймають чоловіків з усього світу. Майже 15% особового складу – українці. Цьому фактору сприяє декілька причин.

Першу з них можна пов'язати з розпадом СРСР. Після утворення самостійних держав на теренах минулого Радянського Союзу та погіршення соціально-економічного рівня життя певна частина працюючого населення втратила свої робочі місця. Серед них не є винятком і військовослужбовці. Через низьку заробітну платню, важкі умови служби та життя, або через «прохання» від керівництва звільнитися за власним бажанням із рядів збройних сил, колишні військовослужбовці вимушені були шукати нові шляхи заробітку. Деякі фахівці високого рівня у військовій справі обирали службу у військових формуваннях інших держав. Біля входу у вербувальний пункт Французького іноземного легіону бажаючих зустрічає напис чотирма мовами «Подзвоніть у дзвоник і зачекайте». Після того, як двері вербувального пункту розчиняться, у рекрута попросять представити ідентифікаційний документ – паспорт, водійські права чи свідоцтво про народження саме для того, щоб його можна було перевірити через базу Інтерполу. Цілком можливо, що на дрібні порушення тут подивляться крізь пальці, але злочинці, які вчинили особливо тяжкі злочини легіону не потрапляють [4].

Іншою значущою причиною є морально-психологічний стан особи. Матеріальні, службові та сімейні проблеми дають можливість агентам іноземних військових організацій вербувати громадян іншої держави для проходження служби у військових організаціях. Згідно з статтею 447 Кримінального кодексу України вербування, фінансування, матеріальне забезпечення, навчання найманців з метою використання у збройних конфліктах інших держав або насильницьких діях, спрямованих на повалення державної влади чи порушення територіальної цілісності, а також використання найманців у військових конфліктах чи діях та участь без дозволу відповідних органів державної влади у збройних конфліктах інших держав з метою одержання матеріальної винагороди караються позбавленням волі на строк від трьох до десяти років [3]. Особи піддаються впливу вербування через те, що заробітна платня легіонера-новачка у перші десять місяців служби становить 1200 євро. Вона збільшується удвічі на час виконання місії за кордоном, додаються також бонуси за здійснення парашутних стрибків та іншого роду компенсації. Якщо після завершення п'ятирічного контракту легіонер висловить бажання продовжити службу, то, наприклад, через 10 років у званні шефа-сержанта він зароблятиме 1700 євро на місяць, і лише через двадцять років у званні сержанта-майора його платня становитиме 2000 євро, а у разі закордонних відряджень він отримуватиме майже 5 тисяч. На території Союзу Незалежних Держав служба в Легіоні набула такої популярності, що деякі підприємливі фірми оголосили себе філіалами вербувальних пунктів Легіону і обіцяють за окрему плату гарантований вступ до лав солдатів-найманців. Проте це є справжнім шахрайством, оскільки прийом до Легіону ведеться лише на території Франції. А гарантувати контракт на п'ять років можуть лише власна чудова фізична форма та вроджена кмітливість кандидата.

Отже, служба у Французькому іноземному легіоні є дійсним способом набуття конституційно-правового статусу громадянина Франції. Порівняно велика і стабільна заробітна платня, ніж у себе на Батьківщині, можливість набуття громадянства Франції штовхають наших співвітчизників йти на важкі, сурові та виснажливі випробування, щоб потрапити до вищезазначеного військового формування. Але, звичайно, що не кожен найманець зможе отримати бажане: військові операції, у яких бере участь Французький іноземний легіон, як й інші операції із застосуванням зброї і техніки, мають жертви серед особового складу. Гроші та кар'єра не варті того, щоб людина втрачала власне здоров'я або, навіть, життя.

Список використаних джерел:

1. Офіційний сайт Французького іноземного легіону [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.legion-recrute.com>
2. Конституційне (державне) право зарубіжних країн: Навч. посіб. / В.М. Бесчастний, О.В. Філонов, В.М. Субботін, С.М. Пашков; За ред. В.М. Бесчастного. – 2-ге вид., стер. – К.: Знання, 2008. – 467 с. – (Вища освіта XXI століття).

3. Кримінальний кодекс України від 05 квітня 2001 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. - № 25-26. – ст. 131.

4. Вікторія Власенко. Тут зброя — найцінніша власність. // Урядовий кур'єр. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukurier.gov.ua/uk/articles/tut-zbroya-najcinnisha-vlasnist/p/>

Курсант 1-го курсу ННІ № 1 НАВС Щирський Олександр Володимирович ФОРМА ДЕРЖАВНОГО ПРАВЛІННЯ

Нині у світі існує понад двісті держав, що мають спільні та відмінні риси. Побудова правової держави неодмінно є результатом усвідомлення людиною сутності та призначення такої організації, що максимально забезпечить її права та свободи. Однак, далеко не всі люди можуть пояснити, що таке держава, і чим одна держава відрізняється від іншої. Відповіді на ці та інші питання можна знайти дослідивши такі форми держави як форма державного устрою, форма державно-правового режиму та форма державного правління. Саме дослідження останньої форми і буде предметом нашої роботи.

Вивчення форми державного правління доцільно розпочати з визначення поняття «держава», що розуміється як політична організація суспільства, забезпечує його єдність і цілісність, здійснює за допомогою апарату державної влади управління справами суспільства, реалізує суверенну публічну владу, що надає праву загальнообов'язкового значення, гарантує права і свободи людини і громадянина, законність і правопорядок. До основних ознак держави відносимо: наявність особливої системи державних організацій, що здійснюють управління державними справами та виконують функції держави; наявність права як певної системи загальнообов'язкових правил поведінки, встановлених та санкціонованих державою; наявність населення та території, на яку поширюється юрисдикція даної держави.

Для ефективного функціонування держава повинна бути певним чином організована, побудована, сформована, а здійснення нею влади має відбуватися певними способами та методами. Саме спосіб або порядок організації та здійснення державної влади відображає поняття форма держави.

Поняття «форма державного правління» сформувалось у процесі суспільно-політичного розвитку, зі становленням теорії та практики конституціоналізму, з урахуванням досвіду державознавців і завжди привертало особливу увагу зарубіжних та вітчизняних мислителів, теоретиків, юристів-конституціоналістів й було відображено в результатах пізнавальної діяльності багатьох поколінь державознавців. Різноманіття поглядів стосовно дефініції та змісту форми державного правління на сучасному етапі розвитку юридичної науки свідчить про гносеологічну проблемність та актуальність цього питання.

Поняття «форма державного правління» вчені розглядають у широкому і у вузькому сенсі. Так, М. Кульков у широкому розумінні визначає «форму державного правління» як «елемент форми держави, що характеризує обсяг та співвідношення державно-владних повноважень між вищими органами влади – главою держави, законодавчим та виконавчим органом, у тому числі порядок їх формування та підконтрольності» [2].

У вузькому розумінні під «формою державного правління» П. Рабінович визначає «спосіб організації вищої державної влади» [4].

Існують й інші точки зору щодо розуміння поняття «форма державного правління». Наприклад, С. Бостан форму державного правління визначає як стійку, закріплену в конституційно-правових нормах, інституціональну систему влади, зміст якої визначається правовим статусом (порядком формування, компетенцією, принципами організації та взаємодії) вищих органів державної влади [1].

Деталізуючи це визначення можемо ще раз переконатись, що зміст форми державного правління визначається: 1) порядком формування вищих органів держави – носіїв верховної влади (виборний або спадкоємний); 2) принципами їх організації й діяльності (колегіальні або